

Susanne Weberová
Kirsten Vogelová

Ilustrovala
Martina Matosová

Svetluška Šaška

Čarovné příběhy
na dobrou noc

FRAGMENT

Svetluška Saška – Čarovné príbehy na dobrú noc

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Susanne Weberová, Kirsten Vogelová
Svetluška Saška – Čarovné príbehy na dobrú noc – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Svetluška Saška

Čarovné příběhy
na dobrou noc

Svetluška Saška

Čarovné příběhy
na dobrou noc

Susanne Weberová * Kirsten Vogelová

Ilustrovala Martina Matosová

FRAGMENT

Susanne Weberová, Kirsten Vogelová
Svetluška Saška – Čarovné príbehy na dobrú noc

Originál *Gloria Glühwürmchen – Bezaubernde Gutenachtgeschichten*
vydalo vydavateľstvo Löewe Verlag GmbH, Bindlach, Germany, 2017
Lic. Agentur Dr. Ivana Beil, Schollstr. 1, D-69469 Weinheim
© Löewe Verlag GmbH, Bindlach, 2017
Illustrationen: Martina Matos
ISBN: 978-3-7855-8474-3 (Löewe)

Preložila Silvia Ivanidesová
Sadzba Grafické a DTP studio Albatros Media, Lenka Krebsová
Vydalo vydavateľstvo FRAGMENT v roku 2018 v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o.,
so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika
Číslo publikácie 1 733; 1. vydanie
Redakčná a jazyková úprava Lubica Pavelková
Zodpovedná redaktorka Tatiana Floreková
Technická redaktorka Daruše Singerová

Objednávky kníh:
www.albatrosmedia.sk
eshop@albatrosmedia.sk
tel. č.: 02/4445 2046

© Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2018.
Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom
rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.
Translation © Silvia Ivanidesová, 2018

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-0730-5
ISBN e-knihy 978-80-566-0802-9 (1. zverejnení, 2018)

FRAGMENT

Obsah

Svetluška Saška – to som ja	11
Celkom neobyčajná noc	14
Svetluškoviny	23
Veľké želanie	35
Svet zhora	44
O lietaní a svietení	56
Výlet do sveta ľudí	66
Svetelná terapia pre ježka Jožka	78
Príbehy o svietení	85
Nočná prechádzka so žabím koncertom	97
Úžasní kamaráti	109
Saškina pesnička	123

Svetluška Saška – to som ja

Ahoj, volám sa Saška. Saška Svetlušková, aby som bola presná. Nie som svetluška iba podľa priezviska, ale som skutočná svättojánska muška. Cez deň spím a vstávam večer, keď sa zotmie a väčšina zvierat a detí si líha do postele. Pri prebúdzaní cítim vo svojom tele príjemné šteklenie, je mi úžasne teplučko a zadoček mi začne svietiť. Vtedy túžim už iba po jednom: vyletieť von do noci.

Svietiť viem naozaj dobre, takmer vo všetkých farbách a niekedy dokonca blikám v rytme. Moje dvojča Samko nevie tak dobre svietiť ako ja, zato však vie lietať. Mojm najväčším želaním je naučiť sa lietať. No svetluškovské dievčatá to, bohužiaľ, nedokážu. So Samkom sme to často skúšali, ale nikdy to nevyšlo. Raz som strmhlav padla do jazera, a tak som vtedy premrzla, že som takmer vôbec nemohla svietiť. Celé dni som musela ležať v posteli s nádchou a horúčkou. Našťastie je moja mamička Sabina lekárka. U nej sú všetci v najlepších rukách. Pomáha každému zvieratku v lese, keď je choré alebo sa zranilo. Okrem toho vyrába

najlepšiu sedmokráskovú šťavu široko-ďaleko! Tú my svetlušky potrebujeme na to, aby sme mohli v noci dlho svietiť.

Môj ocko Silvester tvrdí, že určite pôjdem v maminých šlapajach, lebo aj ja chcem vždy pomôcť všetkým zvieratám, keď sú v núdzi. No tiež vraví, že sa nesmiem dať rozptyľovať a musím dávať v škole lepší pozor. On je totiž učiteľom v našej lesnej škole.

Mamina, ocko, Samko a ja bývame v prekrásnom lese na okraji mestečka Ružičkovo. Láskyplne ho nazývame Ligotavý les, lebo tu býva veľa svätójánskych mušiek. Náš malý útulný byt sa skrýva vysoko v starej lipě. Védie k nemu dlhé točité schodisko okolo celého kmeňa.

V Ligotavom lese máme všetko, čo si svetlušky môžu priať: staré čarovné stromy, najchutnejšie plody, modré trblietavé jazierko s obrovskými leknami a tie najkrajšie západy slnka! Podľa mňa je tu jednoducho nádherne! V malom mestečku Ružičkovo bývajú ľudia. Bohužiaľ, ja som človeka ešte nikdy nevidela, ale Samko mi o nich rozprával. Keďže vie lietať, už na nich natrafil. Pre mňa je cesta pešo do mesta príliš dlhá. Putovala by som celú noc a to sa, samozrejme, nedá. Lebo skôr než sa ráno rozvidnie a ľudia a väčšina zvierat vstávajú, my svetlušky už ideme do postele.

Od Samka viem, že mnohé deti sa boja tmy. Svätójánske mušky z nej strach nemajú. Veď máme v tele zabudovaný lampášik, ktorý si vždy nosíme so sebou. Preto nepoznám totálnu temnotu. Zvieratám, ktoré si nevedia posvietiť samy, môžem v tme pomôcť. Veľmi sa mi páči, keď som v noci vonku v našom lese. Dajú sa tu totiž zažiť rôzne napínavé dobrodružstvá...

Celkom neobyčajná noc

„**S**aaškaaaa, vstávaj!“
„Mmmh – čo tu tak výborne vonia? Do môjho nosa stúpa úžasná vôňa z kuchyne. Vyleziem spod svojho mäkučkého paplónu z lipového listu a v celom tele cítim silnejúce mravčenie a šteklenie.“

Je čas na večerajky, takto voláme my svetlušky naše prvé jedlo po zobudení. Bežím do kuchyne. Dnes máme k sedmokráskovej šťave vynikajúce sladučké černicové rezy a doma upečené liesko-voorieškové venčeky. Mám rada černicové rezy, ale ešte omnoho radšej jem lesné jahody.

Posadím sa k prestretému stolu na jeden z nízkych drevených stolčiek k mame a bratovi Samkovi. Ocko už išiel do školy, lebo chce niečo pripraviť na naše vyučovanie v piatok. My svetlušky chodíme do školy našťastie iba jeden deň v týždni. Niektoré veci, čo tam robíme, ma totiž vôbec nebavia. Napríklad počítanie. Zato si veľmi rada vymýšlam príbehy. Hltám veľké kusy černicových rezov a na jeden dúšok vypijem sedmokráskovú šťavu.

Tak, a s večerajkami som hotová! Svetím svetložlto. Nadšene vyskočím a poskakujem pred Samkom sem a tam. „Samko, zaľietame si dnes v noci spolu?“

Niekedy ma totiž Samko zoberie na chrbát a spolu sa preháňame po Ligotavom lese. Je to veľká zábava, no, bohužiaľ, po čase som preňho príliš ťažká, takže nemôžeme zaletieť ďaleko.

„To nepôjde, dnes mám letecký tréning. Ale ak chceš, môžeš ísť so mnou,“ navrhne Samko.

Túto odpoveď som od neho nechcela počuť! „Och, nieee, už tisíckrát som sa pokúšala vzlietnuť a nikdy sa to nepodarilo. Nemôžeš sa na ten tréning vykašľať?“

Samko ospravedlňujúco pokrúti hlavou, vyjde cez dvere von na terasu, na rozlúčku nám zakýva a hneď aj ufrngne.

Aká škoda! Keďže sa moja kamarátka Stanka so svojimi rodičmi, bohužiaľ, odsťahovala, často sa teraz túlam po Ligotavom lese sama, keď je Samko na leteckom tréningu.

Dám mame pusu a rozbehnem sa cez dvere nadol po dlhých točitých schodoch. Som zvedavá, čo dnes zažijem.

„Haaalóóó! Počuje ma niekto?“ ozýva sa lesom zvučný hlas. „Som tu dolu, pri jazere! Haló! Môže mi niekto pomôcť?“

Fíha, niekto tam potrebuje pomoc. Ten hlas znie zúfalo.

„Už idem!“ zakričím čo najhlasnejšie a trielim k jazeru. Zároveň sa snažím svietiť čo najjasnejšie. Keď ma niekto potrebuje, ochotne mu hneď pomôžem. Napríklad vôbec neviem zniest', keď je Samko smutný. Potom urobím všetko, čo je v mojej svetluškovej moci, aby som ho rozveselila.

Kým sa blížim k brehu, pospevujem si. Strašne rada si vymýšľam rýmy a pesničky:

*Ja som Saška Svetlušková,
každú noc vám svietim znova.
Nelietať, hoci krídla mám,
všetkým však rada pomáham.*

Potom si všimnem niečo trblietavé. Sú to hviezdy, ktoré sa odrážajú na tmavej hladine jazera?

No dnes nevidno na nebi nijaké hviezdy, je príliš zamračené. Okrem toho, hviezdy na vode vyzerajú inak. Nie sú také tyrkysové. Keď pristúpim ešte bližšie, zbadám malú vážku. Sedí na leknovom liste neďaleko brehu.

Aj ona sa na mňa pozrie a prižmúri oči. „To je teda jasné svetlo! Môžeš tú lampu vypnúť?“

„Nemám žiadnu lampu,“ odvetím. „Ale môžem sa pokúsiť svietiť menej jasno.“

„Ty si svättojánska muška?“

„Samozrejme, veď to vidíš. Alebo si vari slepá ako krtko?“ spýtam sa vážky a podídem bližšie. Lekná našťastie rastú až po breh a môžem skákať z listu na list. Vážka vyzerá prekrásne, má dlhé elegantné krídla a jej telo sa v mojom jasnom svetle trblieta nádhernou tyrkysovou farbou.

„Žiaľ, naozaj až tak dobre nevidím. Pri pristávanom manévri na jazere sa mi z nosa zošmykli okuliare. Môžeš mi ich pomôcť pohľadať?“ opýta sa ma vážka.

„Čo sa ti zošmyklo?“

„Okuliare. To sú špeciálne obrúsené sklá, cez ktoré lepšie vidím. Vyrobil mi ich môj ujo zo sklenených črepín. Mimochodom, volám sa Vierka Vážková.“

„A ja som Saška Svetlušková!“ Vierka mi na pozdrav podáva jednu zo svojich elegantných ručičiek a ja jej ňou priateľsky po-

trasiem. „Tak, a teraz pohľadáme tvoje kuliore,“ poviem a opäť začnem jasnejšie svietiť.

Vierka na mňa zarazene hľadá. „Kuliore? Myslíš OKULIARE, nie?!“

„Presne to myslím, Viežka Várková!“

Vážka sa zasmieje. „VIERKA. Volám sa Vierka Vážková.“

Niekedy sa písmená jednoducho prekrútia, keď vychádzajú z mojich úst. Nemám ani potuchy, prečo sa to deje. Samko ide vždy puknúť od smiechu, lebo mu to pripadá strašne vtipné.

Svietim o niečo jasnejšie a obzerám sa dookola. Vierka si zacláňa oči svojimi rúčkami. Keby som len vedela, ako také okuliare vyzerajú! Na najbližšom leknovom liste sa zrazu niečo zablyští a odrazí moje svetlo. Opatrne sa nahnem dopredu. Len nespadnúť do vody!

„Mám ich!“ Držím v ruke čudnú vec. Trochu sa podobá na oči muchy.

Vierka si vezme okuliare a nasadí si ich na nos. „Ďakujem, Saška! Teraz opäť dobre vidím.“

Od radosti vzlietne a vznáša sa sem a tam. „Aké mám šťastie, že som ťa stretla. Medzitým sa tak zotmelo, že si pred očami nevidím ani vlastné krídlo. Zvyčajne sa túlam vonku iba cez deň.“

„Ach, tak preto sme sa doteraz nikdy nevideli. Ešte ti môžem trochu posvietiť, ak by si chcela!“ navrhne jej.

„Super! Poď, zalietame si kúsok spolu!“ Vierka sa na mňa šťastne pozrie a stúpa čoraz vyššie.

„Nočné lety sú také magické, nemyslíš si to aj ty? Vzduch je svieži, všade vládne prí-

